

Девојчица и аждаја

Једна девојчица живела се са тетком, мислећи да јој је мајка. Једнога дана девојчица Ања је славила четрнаести рођендан. Све је било лепо, али је рекла мајци да иде у свет да истражује. Дуго ходајући, видела је баку како лежи на путу и моли је да јој помогне да устане. Када јој је помогла, бака се претворила у аждају и однела је у пећину. Пећина је била велика и страшна. Аждаја јој је претила да ће је убити ако јој не спрема да једе и сређује пећину. Једне ноћи, када је аждаја отишла у посету својој другарици, Ања је остала сама. Одлучила је да истражи део који је био много мрачан, а аждаја јој никада није дала да приђе том месту. У пећини, у аждајином ковчегу нашла је батеријску лампу. Узела ју је и отишла у мрачан део пећине. Када је видела шта се ту налази, јако се обрадовала. У том делу била је једна велика рупа, довољно велика да Ања прође. Узела је батеријску лампу за себе, прошла кроз рупу и побегла у шуму. Није знала где се налази, па је ишла право. Аждаја је дошла од другарице и јако је била љута. Када је свануло, кренула је у потрагу. За то време Ања је нашла село и тамо се сакрила, иако тамо никог није знала. Аждаја ју је тражила данима и није је нашла. Одустала је и била је јако разочарана и љута. Прошло је годину дана од како је Ања побегла од аждаје. Жена код које се крила није имала ни мужа ни децу, па је Ању прихватила као своју ћерку. Ања је од толиког страха да ће је аждаја наћи скоро заборавила на свој стари дом. Прошло је десет година и Ања је славила свој двадесет четврти рођендан. Неколико месеци пре свог рођендана упознала је Јована. Он је био пољопривредник. Они су се зближили и постали пријатељи, па га је Ања позвала на рођендан. На њеном рођендану Јован јој је признао да му се свиђа. Ања је поцрвенела и признала Јовану исто што и он њој. После неколико година везе Јован је запросио Ању и рекао јој да иду где год она жели. Пристала је да се уда за њега и рекла је да хоће да посети своју тетку за коју је мислила да јој је права мајка. Тако су се спаковали и кренули да је нађу. После три дана тражења нашли су село и кућу где је Ања пре живела. Кућа је била запуштена и развалили су врата. Јован се приближио полици са књигама и видео је једно писмо. У писму је писало:

Драга моја Ања,

Ово ти пишем 3.9.1956. године. Отишла си и ја сам плакала данима и чекала да се вратиш, али ти се никада ниси вратила. Желим ти рећи зашто пишем ово писмо. Не знам да ли ћеш га икада прочитати, али ја ово нисам више могла да држим у себи. Ти ниси моја ћерка. Ја сам твоја тетка. Твоја права мајка звала се Љубица. Она је била моја рођена сесрта. Она је преминула после порођаја. Никада ти то нисам рекла, јер нисам хтела да ти уништим детињство. Знам да ћеш плакати, али морала сам да ти кажем.

Надам се да ћу видети твоје прелепо лице пре моје смрти. Воли те пуно твоја тетка Милица.

Ања више није могла да буде у тој кући, па се плачући с Јованом вратила кући. Испричала је целу причу жени код које је живела. Жена ју је загрлила и кренула да плаче. На крају Ања и Јован су се одселили и добили дете. Живели су у великој кући са сином Алексом.

Ања Ивковић 5/2

